

det stillede Endringsforslag, uagtet jeg anerkjender, at der her fra den ærede Rigsdagsmands Side er gjort et Skridt fremad; naar han blot gif et Skridt videre, vilde man kunne gaae med ham.

Tienroth: Jeg skal dog bemærke, at hvad den ærede sidste Taler ansøgte at skulle gjøres til Pligt for Retten, det er det uden videre Pligt for Retten at gjøre; Begrebet om Forretningsførelsen medfører netop, at det maa tages i Betragtning, som han forlanger, det ligger netop for ifølge Begrebet, og derfor opfylder dette Forslag, som det er, netop de Forbringinger, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) vil have opfyldt; det opfylder dem netop, og det kan kun være juridisk Ulyndighed fra hans Side, der bevirker, at han ikke bemærker det.

Monrad: Jeg skal just ikke gjøre mig til af min juridiske Viden, men det forekommer mig, at en lignende Bebreidelse, som den ærede Rigsdagsmand gjorde mig, med samme Grund kan rettes mod ham, nemlig, at han ikke kjender, hvad der er passeret heri Landet. Han overseer bestandigt, at vi ingensinde stode hele Rigsrettens Deduction af Rigsdagens Forhold til Ministeriets Udgifter grundet paa de Principer, der her ere antydede, men ikke gjorde gjældende som bindende Regler, ligesom heller ikke, at de af ham opstillede Regler for Forretningsførelsen ere fulgte af Rigsretten i dens Dom. Forøvrigt maa jeg bemærke, at mine Dyringer vare rettede til den ærede Forslagsstiller (D. Müller).

Tienroth: Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at der ikke kan argumenteres saaledes, som her skeer, fra den sidste Rigsretsdom, naar man seer hen til den Maade, hvorpaa Actionen var stillet, thi den gif ikke ud paa det, hvorpaa den egentlig skulde gaae ud. Det er anerkjendt og vil mere og mere blive anerkjendt, at det var en Feil fra Thingets Side, som bevirkede, at Sagen fik det Udfald, den fik, og derfor kunne vi ikke nu vælte Skylden over paa Rigsretten. Jeg skal ikke videre udtale mig over Rigsretsdommen, jeg finder den theoretisk rigtig, eftersom Actionen var stillet. Det veed jeg, og det er, at dersom Sagen var kommet for i England, efter de Regler, der gjælde for de Retter, for hvilke en saadan Sag der vilde komme for, da vilde den uden Videre strax være bleven afviklet, eller Bedkommende være blevne frikjendte, fordi man ikke vilde have tilladt Actor at gaae eet eneste Skridt udenfor Anklagedecretet; men efter hvad der her forelægges Retten til Bedømmelse, gif man udenfor Anklagedecretet. Dette gif nemlig kun ud paa, at Ministeriet skulde tiltales for at have gjort Udgifter, der ikke vare bevilgede i Finantsloven, og for at have faaet kongelig Resolution for, at saadanne Udgifter maatte gjøres; men det er i og for sig ikke nogen Forbrydelse at gjøre Udgifter, der gaae udenfor Finantsloven; thi Omstændighederne kunne være saa paatrængende, at de maae gjøres, og det var kun dette Spørgsmaal, man fra Folkethingets Side henstillede til Retten at afgjøre. Dersom man i Anklagedecretet havde tiltalt Ministrene paa en anden Maade, saa havde man nok faaet Dom, det laae kun i Maaden, hvorpaa man tiltalte dem; men hvorfor gif man frem paa denne Maade?